

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei
Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Secția a III-a

HOTĂRÂREA
din 4 noiembrie 2008
în Cauza Delca împotriva României
(Cererea nr. 25765/04)
Strasbourg

Devenită definitivă la data de 06.07.2009

Hotărârea poate suferi modificări de formă.

În Cauza Delca împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, președinte,
Elisabet Fura-Sandström,
Corneliu Bîrsan,
Boštjan M. Zupančič,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Luis López Guerra, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 14 octombrie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 25765/04, introdusă împotriva României de un cetățean al acestui stat, domnul Gheorghe Delca (*reclamantul*), care a sesizat Curtea la data de 23 martie 2004 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 10 iulie 2007, președintele secției a treia a hotărât să comunice Guvernului cererea. Așa cum prevede art. 29 alin. 3 al Convenției, el a hotărât de asemenea că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1945 și locuiește la București.

A. Acțiune privind vânzarea de către Primărie a unei cote-părți indivize din dreptul său de proprietate asupra unui spațiu comercial

5. Reclamantul și alte două persoane, S.M. și V.D., au beneficiat din anul 1999 de un contract de închiriere privind un spațiu comercial de 123,50 m² aflat în proprietatea Primăriei București (*Primăria*). În temeiul Hotărârii Guvernului nr. 505/1998 privind transmiterea unor spații comerciale aflate în administrarea consiliilor locale și a regiilor autonome către actualii deținători, Primăria București a întocmit la data de 17 martie 2000 un proces-verbal conținând înțelegerea părților asupra vânzării spațiului comercial susmenționat și asupra prețului de vânzare. Cu toate acestea numai reclamantul a achitat suma ce-i revenea de plată, și anume o treime din prețul de vânzare stabilit.

6. Printr-o sentință din data de 8 iunie 2001 Judecătoria București a admis în parte acțiunea intentată de reclamant împotriva Primăriei București privind condamnarea acesteia la încheierea unui contract de vânzare privind cota-parte indiviză a unei treimi din dreptul de proprietate asupra spațiului comercial de 123,50 m². Instanța a respins excepțiile de inadmisibilitate ale acțiunii ridicate de Primărie care a invocat imposibilitatea încheierii unui contract de vânzare numai cu unul din ocupanții spațiului comercial precum și unui partaj de folosință între comercianții care nu erau proprietarii bunului. Instanța a considerat că reclamantul îndeplinea condițiile legale pentru a obține dobândirea unei cote-părți din dreptul de proprietate și că Hotărârea Guvernului nr. 505/1998 nu prevedea imposibilitatea de a încheia un contract de vânzare numai cu unul din ocupanții unui spațiu comercial. În schimb a respins restul acțiunii, reținând că reclamantul nu a dovedit posibilitatea unui partaj de folosință viabil asupra spațiului în cauză.

7. Prin hotărârea din data de 4 decembrie 2001 Tribunalul București a admis apelul înaintat de Primărie și a respins acțiunea reclamantului pe motiv că între cei trei chiriași comercianți nu intervenise niciun partaj de folosință pentru a stabili cu certitudine cota-parte a reclamantului privind folosirea bunului și că vânzarea unei cote-părți ideale și abstracte a dreptului de proprietate putea aduce atingere dreptului Primăriei care nu intenționase să vândă doar o parte din spațiul comercial.

8. Prin sentința din data de 5 aprilie 2002 Curtea de Apel București a admis recursul înaintat de reclamant, care susținea că Primăria putea să vândă o cotă-parte de o treime din dreptul de proprietate asupra spațiului comercial înainte de efectuarea oricărui partaj și a confirmat sentința din data de 8 iunie 2001 pronunțată de prima instanță. Curtea de apel a adăugat că nicio prevedere legală nu împiedica vânzarea unei cote-părți indivize din dreptul de proprietate asupra unui imobil.

B. Demersurile reclamantului în vederea executării sentinței din data de 8 iunie 2001 și acțiunea privind vânzarea de către Primărie a unei anumite suprafețe comerciale din spațiul comercial

9. Începând cu data de 2 iulie 2002, reclamantul a contactat de mai multe ori Primăria București în vederea încheierii unui contract de vânzare în baza sentinței definitive citate anterior din data de 8 iunie 2001, lucru refuzat de Primărie pe motiv că era necesară efectuarea unui raport de expertiză pentru a realiza împărțirea spațiului comercial și a obține acordul celorlaltor doi comercianți asupra împărțirii. Începând cu data de 24 iunie 2003 reclamantul a informat Primăria că înceta să-i mai plătească

chiriile datorită calității sale de proprietar în baza sentinței din data de 8 iunie 2001 citate anterior.

10. Printr-o hotărâre de neîncepere a urmăririi penale pronunțată la data de 3 noiembrie 2003 Parchetul de pe lângă Judecătoria București a respins plângerea penală depusă de reclamant împotriva Primăriei pe motiv că elementele constitutive ale infracțiunilor de abuz în serviciu împotriva unor particulari și nerespectare a sentinței definitive nu erau întrunite.

11. La data de 4 noiembrie 2002 reclamantul a sesizat Judecătoria București cu o acțiune îndreptată împotriva Primăriei și celorlaltor doi chiriași comercianți, S.M. și V.D. și care se referea la încheierea unui contract de vânzare privind o anumită suprafață, corespunzătoare unei treimi din spațiul comercial în discuție. Primăria a invocat în apărarea sa faptul că nu exista nicio posibilitate de a împărți în mod convenabil spațiul comercial, motiv pentru care nu a procedat la delimitarea loturilor pentru a încheia contractul de vânzare.

12. După ce a dispus o expertiză tehnică care a concluzionat asupra posibilității unei împărțiri a spațiului comercial și a propus loturi, Judecătoria București, prin sentința din data de 3 aprilie 2003 a admis acțiunea reclamantului și a dispus ca Primăria să încheie cu el un contract de vânzare având drept obiect un lot de 39,28 m² locuibili, așa cum a propus expertul. Instanța a respins excepția întemeiată pe autoritatea de lucru judecat invocată de Primărie ținând cont de procedura precedentă, pentru lipsa de identitate a obiectului, cauzei și părților între cele două litigii. Aceasta a considerat că într-un caz ca cel în speță, în care comercianții respectivi nu au reușit să ajungă la o înțelegere asupra modalităților de împărțire a spațiului comercial, identificarea suprafeței corespunzătoare dreptului reclamantului dobândit în baza sentinței definitive din data de 8 iunie 2001 nu era un incident ce putea fi soluționat în cadrul unei simple proceduri de executare. De asemenea, instanța a reținut că refuzul lui S.M. atât în ceea ce privește vânzarea către reclamant a cotei sale părți precum și partajul a avut drept rezultat privarea de folosirea spațiului comercial. Această sentință a fost confirmată în ultimă instanță printr-o sentință din data de 2 iunie 2005 pronunțată de Curtea de Apel București.

13. La data de 1 septembrie 2006 reclamantul a cerut, fără succes, Primăriei să execute sentințele definitive din 8 iunie 2001 și 3 aprilie 2003 pronunțate de Judecătoria București.

C. Încheierea contractului de vânzare

14. La data de 7 iulie 2006 direcția financiară a Primăriei și-a dat acordul prealabil pentru semnarea contractului de vânzare privind partea din spațiul comercial identificată de sentința definitivă citată anterior din data de 3 aprilie 2003. La o dată ulterioară neprecizată contractul de vânzare astfel autorizat a fost semnat de Primăria București și reclamant. Contractul preciza că va intra în vigoare la data autentificării sale și că cheltuielile referitoare la aceasta reveneau cumpărătorului.

15. Dintr-o scrisoare a Camerei Notarilor Publici din data de 25 septembrie 2006 și o scrisoare a Primăriei din data de 12 noiembrie 2006 prezentate de Guvern reiese că forma autentică nu este necesară pentru încheierea unui contract de vânzare privind un spațiu comercial și că datorită sumei cheltuielilor și onorariilor cerute reclamantul a refuzat să autentifice contractul de vânzare de un Notariat agreat de Primărie. O ultimă scrisoare trimisă în luna octombrie 2006 la Primărie, pe numele reclamantului, de un alt Notariat, se referea la obținerea documentelor privind, între altele, dreptul de proprietate

al Primăriei asupra spațiului comercial, acte necesare pentru autentificarea contractului de vânzare susmenționat și, în special, pentru înscrierea dreptului de proprietate al reclamantului în cartea funciară.

16. La data de 9 martie 2005 administrația domeniului public a municipiului București a înaintat o acțiune în evacuare a reclamantului pentru neplata chiriei după luna iulie 2003. Reclamantul a înaintat o cerere reconvențională pentru a obliga Primăria să-i restituie chiria pe care o plătitese în perioada martie 2000 – iulie 2003. În momentul de față, după respingerea acțiunii și a cererii reconvenționale în primă instanță și în apel, procedura este în curs în ultimă instanță la Înalta Curte de Casație și Justiție.

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție și a art. 1 din Protocolul nr. 1

17. Reclamantul invocă în esență faptul că nerespectarea de către Primărie a sentințelor definitive din 8 iunie 2001 și 3 aprilie 2003 pronunțate de Judecătoria București a adus atingere dreptului său de acces la justiție precum și dreptului său la respectarea bunurilor sale. El invocă art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, care prevăd următoarele în părțile lor pertinente:

Articolul 6 alin. 1

"Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...)"

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

"Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

18. Guvernul se opune acestei afirmații.

A. Asupra admisibilității

19. Curtea constată că cererea nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declară deci admisibilă.

B. Asupra fondului

20. Guvernul consideră că nu trebuie să ia în calcul faptul că termenul de executare a sentinței din 3 aprilie 2003 a Judecătoriei București, devenită definitivă prin hotărârea dn 2 iunie 2005. Înainte de această ultimă dată încheierea de către autorități, în conformitate cu sentința definitivă din data de 8 iunie 2001, a vânzării unei suprafețe identificate corespunzătoare unei treimi din spațiul comercial nu se putea face fără acordul celorlaltor doi comercianți chiriași. În opinia Guvernului, autoritățile nu puteau fi considerate responsabile de nerespectarea sentinței din data de 8 iunie 2001, având în vedere refuzul celorlaltor doi comercianți de a-și respecta obligațiile ce decurg din procesul-verbal din data de 17 martie 2000. Reținând că contractul de vânzare a fost vizat de direcția financiară a Primăriei în iulie 2006 și apoi semnat de reclamant și Primărie, Guvernul consideră că întârzierea în executarea hotărârii din data de 2 iunie 2005 nu este exagerată, prin urmare era necesară pentru a parcurge etapele administrative preliminare semnării contractului. De asemenea, presupunând chiar că a

existat o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor sale datorită întârzierii executării, Guvernul consideră că aceasta era justificată și proporțională, reclamantul obținând încheierea efectivă a contractului de vânzare și beneficiind în toată această perioadă de posesia bunului în cauză.

21. Reclamantul nu a formulat contestații asupra fondului drept răspuns.

22. Curtea reamintește că a concluzionat în mai multe cauze că omisiunea autorităților, fără o justificare clară, de a executa într-un termen rezonabil o hotărâre definitivă pronunțată împotriva lor reprezintă o încălcare a dreptului de acces la instanță precum și a dreptului la respectarea bunurilor (*Acatrinei împotriva României*, nr. 7114/02, paragraful 40, 26 octombrie 2006, *Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, paragraful 26, 27 mai 2004, *Prodan împotriva Moldovei*, nr. 49806/99, paragrafele 54-55, CEDH 2004-III (extrase)).

23. În cazul în speță Curtea reține că cererea privește nerespectarea invocată a celor două sentințe definitive din 8 iunie 2001 și 3 aprilie 2003, prima ordonând Primăriei încheierea unui contract de vânzare privind cota-parte indiviză a unei treimi din dreptul său de proprietate asupra unui spațiu comercial și a doua încheierea unui contract de vânzare având drept obiect o suprafață din acesta spațiu stabilită de o expertiză.

24. Curtea reține că dacă copia contractului de vânzare prezentată de părți nu este datată, se poate considera pe bună dreptate că acest contract a fost semnat de părți la puțin timp de la vizarea de către direcția financiară a Primăriei în iulie 2006. De asemenea, dacă contractul preciza că va intra în vigoare la data autentificării sale, din dosar reiese că forma autentică nu este necesară pentru încheierea acestuia și mai ales că reclamantul s-a opus ca acesta să fie autentificat de notariatele agreate de Primărie (paragrafele 14, *in fine* și 15 de mai sus). De altfel, reclamantul nu contestă aceste informații ce reies din actele prezentate de Guvern. Prin urmare, pe baza hotărârilor definitive și a elementelor susmenționate, Curtea consideră că după semnarea contractului autoritățile nu puteau fi considerate vinovate de o eventuală nerespectare integrală și efectivă a acestor hotărâri și că în speță problema care rămâne este de a descoperi dacă această respectare a intervenit într-un termen rezonabil, în sensul jurisprudenței Curții.

25. Curtea reține că Guvernul justifică nerespectarea sentinței din data de 8 iunie 2001 înainte de pronunțarea și devenirea definitivă a celei de-a doua sentințe din 3 aprilie 2002 bazându-se pe lipsa înțelegerii dintre ceilalți doi comercianți chiriași și pe nerespectarea de către aceștia din urmă a obligației lor ce figurează în procesul-verbal din data de 17 martie 2000. Curtea nu poate accepta că aceste argumente ar putea constitui o justificare valabilă pentru nerespectarea hotărârii definitive din data de 8 iunie 2001. Ea reține că în sentința sa din data de 5 aprilie 2002 Curtea de Apel București a confirmat sentința citată anterior și a modificat hotărârea pronunțată în apel, care a considerat că Primăria nu putea fi condamnată să încheie vânzarea unei cote-părți ideale și abstracte din dreptul de proprietate asupra spațiului comercial în lipsa unui partaj de folosință asupra acestui spațiu între cei trei chiriași. Curtea reține că nici lipsa de participare la procesul în cauză a celorlalți doi chiriași comerciali nici termenii procesului-verbal din 17 martie 2000 nu au împiedicat instanțele interne să condamne Primăria să încheie numai cu reclamantul vânzarea unei cote-părți din dreptul de proprietate asupra spațiului comercial. De asemenea, ea remarcă faptul că în procesul în cauză instanțele interne au diferențiat cererea privind vânzarea de către Primărie a unei cote-părți din dreptul său de proprietate de cea privind modalitățile concrete de

împărțire a spațiului comercial, respingând această ultimă cerere. De asemenea, Curtea consideră că refuzul Primăriei de a executa sentința din data de 8 iunie 2001 datorită unei preținse imposibilități de a împărți convenabil spațiul comercial (paragraful 11 *in fine* de mai sus) impune reanalizarea concluziei instanțelor interne în procedura citată anterior.

26. Pe baza celor de mai sus, Curtea consideră că Guvernul nu a prezentat nicio justificare rezonabilă pentru termenul de peste 4 ani scurs mai înainte ca Primăria să fi executat sentința din data de 8 iunie 2001, devenită definitivă la data de 2 aprilie 2002, semnând în favoarea reclamantului un contract de vânzare pentru o cota-parte de o treime din dreptul de proprietate asupra spațiului comercial în cauză. În măsura în care un asemenea termen nu poate reprezenta un termen rezonabil potrivit jurisprudenței Curții în materie (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dorneanu împotriva României*, nr. 1818/02, paragraful 52, 26 iulie 2007, *Becciu împotriva Moldovei*, nr. 32347/04, paragraful 28, 13 noiembrie 2007, *Pridatchenko și alții împotriva Rusiei*, nr. 2191/03 și altele, paragrafele 53 și 60, 21 iunie 2007), Curtea consideră că întârzierea în executarea sentinței în cauză a îndepărtat orice efect util dreptului de acces la instanță al reclamantului și a adus atingere dreptului său la respectarea bunurilor sale.

27. Prin urmare a avut loc încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 datorită întârzierii în executare de către autorități a sentinței definitive din data de 8 iunie 2001. Având în vedere această concluzie și împrejurările speței, Curtea consideră că nu trebuie să examineze pe fond, în plus, dacă a avut loc și încălcarea articolelor susmenționate datorită întârzierii în executarea sentinței definitive din 3 aprilie 2003 privind încheierea de către Primărie a vânzării în favoarea reclamantului a unei suprafețe identificate din spațiul comercial respectiv.

II. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

28. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

"În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă."

A. Prejudiciu

29. Reclamantul se plânge mai întâi, fără a solicita în mod expres o sumă în această privință, că a trebuit să plătească între anii 2000 și 2003 chirie pentru partea în litigiu din spațiul comercial respectiv, în posesia căruia tot nu a intrat de altfel. El solicită apoi "pentru prejudiciul material" 135.000 euro reprezentând lipsa de câștig între anii 2000 și 2007 calculată potrivit unei baze lunare de 1.500 euro. De asemenea, cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit, reclamantul solicită 70.000 euro datorită stressului la care ar fi fost supus de autorități în cursul acestei perioade. În sprijinul afirmației sale reclamantul a prezentat copia unei facturi emise de Primăria București privind chiria datorată pentru spațiul comercial în cauză pentru luna decembrie 2007.

30. În ceea ce privește prejudiciul material invocat, Guvernul consideră că suma de 135.000 euro este speculativă. De asemenea, el consideră că reclamantul nu poate solicita rambursarea chiriilor pentru perioada 2000-2003, dat fiind că nu a prezentat acte doveditoare și a continuat să se afle în posesia unei treimi dintr-un spațiu comercial de-a lungul acestei perioade. Contestând existența unei legături de cauzalitate între prejudiciul moral și încălcarea invocate în fața Curții, Guvernul consideră că o eventuală

hotărâre de încălcare ar putea constitui, în sine, o reparație suficientă cu acest titlu și că oricum suma cerută este excesivă.

31. Curtea reafirmă că singura bază de reținut pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă în speță în întârzierea în constatarea încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 datorită întârzierii executării de către autorități a sentinței definitive din data de 8 iunie 2001 care condamnă Primăria la încheierea unui contract de vânzare privind o cotă-parte indiviză dintr-o treime din dreptul său de proprietate asupra unui spațiu comercial. Or, Curtea reține în același timp că chestiunea descoperirii dacă reclamantul a beneficiat în toată această perioadă de posesia efectivă a părții în titligiu din spațiul comercial rămâne controversată între părți și că din dosar reiese de asemenea că o eventuală ingerință cu acest titlu ar fi direct atribuibilă celorlaltor doi comercianți și nu Primăriei (paragraful 12 *in fine* de mai sus) și că reclamantul nu a susținut deloc această cerere, care prezintă un caracter speculativ. În ceea ce privește chiriile pe care le-a plătit între anii 2000 și 2003, Curtea reține că reclamantul nu a prezentat nicio cerere specifică și exprimată în cifre și niciun act doveditor cu acest titlu și, pe deasupra, că această chestiune face obiectul unui proces în curs în fața instanțelor interne (paragraful 16 de mai sus). Prin urmare, trebuie respinsă cererea reclamantului privind prejudiciul material.

32. În schimb, în ceea ce privește cererea cu titlu de prejudiciu moral suferit, Curtea consideră că întârzierea în executarea de către autorități a sentinței definitive din data de 8 iunie 2001 a provocat reclamantului un sentiment de frustrare precum și neplăceri și incertitudini. Ținând cont de ansamblul elementelor pe care le deține și statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 1.600 euro pentru prejudiciul moral suferit.

B. Costuri și cheltuieli

33. Fără a prezenta acte doveditoare, reclamantul solicită de asemenea 5.000 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne pentru plata taxei de timbru și a onorariilor avocaților.

34. Guvernul subliniază că reclamantul nu și-a însoțit cererea de niciun act doveditor.

35. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, ținând cont de probele pe care le deține și de criteriile menționate anterior, Curtea respinge cererea reclamantului cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

36. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

- 1. declară cererea admisibilă ;**
- 2. hotărăște că a avut loc încălcarea art.6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 datorită întârzierii în executarea de către autorități a sentinței definitive din data de 8 iunie 2001 ;**

3. hotărăște că nu trebuie examinate pe fond capetele de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1 privind nerespectarea sentinței definitive din data de 3 aprilie 2003 ;

4. hotărăște :

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 1.600 euro (una mie șase sute euro), sumă ce va fi convertită în moneda statului pârât la cursul de schimb aplicabil la data plății, pentru prejudiciul moral, la care se adaugă orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

b) că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale.

5. Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 4 noiembrie 2008, în temeiul art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier